

Tradarliv – på andra sidan Atlanten

Att stanna till på ett klassiskt tradarställe måste vara självskrivet en semesterdag i bilens förlovade land. Svensk Åkeritidning gjorde ett nedslag på Whiskey Pete's truckstop i Nevada alldeles på gränsen till Kalifornien.

TEXT OCH FOTO: BOSSE NORVINGE

Temperaturen ligger på över 40 grader – i skuggan. Luften dallrar och en strid ström av lastbilskeppare rullar in mot Whiskey Pete's Truck Stop i Primm från Interstate 15 – en väg som sträcker sig 230 mil från Kanadagränsen i Sweet Grass, Montana ända ner till San Diego i Kalifornien, nästan vid gränsen till Mexiko.

Alla har som mål att fylla upp med bränsle, få sig något att äta och ta ett välbehövligt brake efter timmar av sträckkörning. Det ena ekipaget mer iögonfallande än det andra, i alla fall för en besökare från andra sidan Atlanten.

Nästan uteslutande är det dragbil och trailer men också en och annan kombination kallad "pops" från något av de stora paketföretagen med dragbil och både en två och tre kopplade kortare enaxliga trailrar på vardera 28,5 fot och dolly.

En Peterbilt från Minnesota med Oversize Load-skyltar på stötfångaren parkerar och på maskintrailern står en imponerande banddriven ny Case 600 Quadtrac. Flera maskintrailerekipage med stora ramper som last rullar in. Dessa ska troligen vidare ner till Marinens enorma lagrings- och logistikanläggning utanför Barstow.

De frambyggda lastbilarna är numera nästan helt borta bland de tyngre klasserna och tillverkas inte längre.

Det är lastbil med motorhuv som gäller. Punkt slut.

Märkesfloran är heller inte så omfattande som den en gång var. De stora transportföretagen verkar gärna använda Freightliner Cascadia som är överrepresenterade i trafikbilden, men också International Prostar och Volvo VNL verkar ligga på storföretagens favoritlista.

” Jag kör med loggbok men det blir mer och mer färdskrivare i bilarna och det är en ny lag på gång

JUAN CARLOS DIAZ

Men lika tydligt är att enbilsåkarna fortfarande har samma förkärlek till de klassiska modellerna som alltid. Modellerna verkar aldrig gå ur produktion trots anor tillbaka till 1950-talet.

– USA bygger på lastbilstransporterna och det vet de som leder landet. Men det är svårt att hitta förare, berättar en chaufför från Utah i en svart International Lonestar innan han slår i en växel och rullar ut från en av dieselpumparna.

Invid anläggningens lastbilsvåg står en blå, några år gammal Volvo VNL770 med största hytten. Föraren som just har fällt ner huvan berättar att det har varit lite problem.

– Nu är det i alla fall åtgärdat, säger Juan Carlos Diaz från El Paso, en stad i Texas alldeles vid den mexikanska gränsen.

Han är förare hos DF Express Inc, ett åkeri med tre dragbilar och lika många trailrar.

Vi börjar prata färdskrivare och snart får vi klart för oss att det fortfarande är det skrivna ordet som gäller.

– Jag kör med loggbok men det blir mer och mer färdskrivare i bilarna och det är en ny lag på gång, berättar Juan Carlos Diaz.

Han berättar att speciellt de stora flottorna gått över till digitala system för att hålla bättre koll på vagnparken

som kan vara borta veckovis. Men enbilsåkarna över lag är stora motståndare till tekniken.

Loggböckerna ser ut som våra dagrapporter men innehåller en tidsaxel likt den som finns på de analoga färdskrivarnas endagarsblads baksida. Här ritas man med pennan manuellt in körtid, raster och vila, men för den modernare föraren finns loggboken som app i telefon eller surfplatta.

Nu väntar dock stora förändringar. Från december nästa år måste alla ha installerat en ELD – elektronisk loggenhet. För de som redan installerat en enklare typ ges dock respit ytterligare två år.

Whiskey Pete's Truckstop ingår i Flying J-kedjan som tillsammans med Pilot Travel Center är en av USA:s största truckstopkedjor med drygt 730 anläggningar. I Primm finns 125 parkeringsplatser, tio dieselpumpar under tak, lastbilsvåg och avkopplingsrum med TV, sju duschar och en tvättstuga för förarna.

Ursprungligen fanns också en bensinstation ägd av Pete MacIntyre. Pete hade dock svårt att få bensinförsäljningen att gå ihop och kompletterade inkomsterna genom ”bootlegging”, alltså hembränt och smuggelsprit. Därav namnet ”Whiskey Pete”.

Whiskey Pete dog 1933 men enligt legenden blev han efter eget önskemål begravd stående med en flaska hembränt i handen så att han kunde titta över området.

Juan Carlos Diaz

Eric och Melanie Crepeau

Den omärkta graven grävdes senare upp av av misstag och Pete sågs nu istället vara begravd i en av de grottorna där han kokade sitt hembränt. Områdets huvudnäring är dock inte truckstopverksamheten, utan ett kasino – det är ju trots allt Nevada vi talar om. Själva håller vi oss dock till lastbilarna och vid en av dieselpumparna står en röd Kenworth T660 dragare med vit skåptrailer med termoaggregat. Från hytten spanar en stor schäfer. Snart kommer ett par gående mot ekipaget. Det är husse och matte, Eric och Melanie Crepeau från Quebec i Kanada som käkat på grillen inne i butiken.

Eric och Melanie är gifta och så kallade ”Team drivers” som båda turas om att köra – inte helt ovanligt på denna sida Atlanten.

– Vi kör allt från snackbars till aluminium från Kanada till Kalifornien och tar frukt och grönsaker med oss hem till Kanada, berättar Eric Crepeau, förare hos det Montreal-baserade transportföretaget Liaison Can./U.S, ett expanderande företag med dotterbolag i USA som på 30 år växt från en liten lokal budfirma till ett fullfjädrat internationellt transportföretag, med en egen flotta bestående av omkring 150 dragbilar och 200 semitrailers över rutter som täcker Kanada och 48 av 50 stater i USA.

Snart har paret klättrat upp i hytten och schäfern Rocky får vackert knalla bak i sleepern innan det är dags att rulla vidare mot Kalifornien.

Inne i butiken erbjuds det mesta från godis till reservdelar. Plus förstås fritt wi-fi och dessutom som staten Nevada tillåter – spelautomater – 40 sådana.

Beträffande maten vore det magstarkt att kalla det för restaurang. I princip handlar det om ”junk food”, men med Qdoba Mexican Grill, Dairy Queen Burgers, Subway och Starbucks finns det trots allt en hel del att välja på.

En enbilsåkare som står och tankar sin kromglänsande Peterbilt tycker det är trångt och svårt att hitta parkering. Förutom den stora huvudparkeringen finns dock ytor som längre fram på kvällen fylls upp till bristningsgränsen. En och annan beger sig över till andra sidan motorvägen där ytterligare två stora hotell- och kasino-komplex finns varav det ena har en egen stor berg- och dalbana som lockvara. Allt ägt av samma ägare som Whiskey Pete’s. Där finns också ett välbesökt klädoutlet.

Många står på tomgång vilket är en nödvändighet för att ha på luftkonditioneringen när temperaturen under nattetid inte hamnar så långt under dagstemperaturen på 40–45 grader.

Natten tar sitt grepp över Whiskey Pete’s i Primm, och snart kan man räkna ihop närmare 40 000 besökare, vilket är fullt normalt för ett dygn. För de som inte kan sova väntar kasinot.

bosse.norvinge@akeri.se